

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobkyně: **MUDr. J. S.**, narozena ...
sídlem T., m. C. 657
zastoupena advokátem Mgr. Martinem Urbáškem
se sídlem Třebíč, Bráfova tř. 764/50

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2016, č. j. KUKHK-22517/DS/2016/SR

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 5. 2016, č. j. ODP/39474-2016/jal 27335-2015/jal, a potvrdil je. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu),

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s ustanovením § 10 téhož zákona a za to ji byla uložena pokuta 2.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že správního deliktu se žalobkyně dopustila tím, že porušila ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel osobního motorového vozidla registrační značky x, nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když

- dne 13. 6. 2015 v 13:08 hod., na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici I/37, směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a - „Obec“ a IS 12b - „Konec obce“, řidič uvedeného motorového vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, kdy mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 73 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 70 km/hod. Tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.

3. Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhla jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobní námitky soustředila do následujících bodů:

Nezákonnost napadeného rozhodnutí

4. Žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí vůbec nereaguje na konkrétní odvolací důvody uvedené v podání ze dne 21. 6. 2016. Žalovaný použil univerzální pasáže vysvětlující zákonnost a způsob prováděného úsekového měření rychlosti v působnosti správního orgánu I. stupně a s výjimkou citace některých faktů a důkazů vztahujících se k tomuto řízení nebylo uvedeno k projednávané věci nic konkrétního. K odvolací námitce týkající se zjevně excesivního způsobu výkonu pravomoci města Dvůr Králové nad Labem při provádění měření rychlosti na daném místě se pak žalovaný nevyjádřil vůbec a stejně tak nereagoval na konkrétní fakta vyplývající z listinných důkazů, na něž žalobkyně upozorňovala v odvolání. Žalovaný dále nevzal v potaz její argumentaci týkající se jiných skutečností (např. míře nevhodnosti na místě měření). Tuto námitku podpořila žalobkyně i odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu.

Nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku

5. Žalobkyně připomněla znění ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a zdůraznila, že nebýt nového institutu správního deliktu provozovatele vozidla, zaslal by správní orgán žalobkyni řádné předvolání k podání vysvětlení na konkrétní termín a k ní předložil podrobnou fotodokumentaci. Z fotografií, které byly žalobkyni zaslány, nešlo rozeznat osobu řidiče a žalobkyně měla za to, že jelikož nebyla přítomna na daném místě v době spáchání přestupku, nemohla se tak k danému stavu ani vyjadřovat. Žalobkyni se jevila výzva správního orgánu I. stupně k podání vysvětlení jako nedostatečná s tím, že tento postup odpovídá realitě „byznysu obcí s měřením rychlosti“.

Vady řízení – prokázání jednání vykazujícího znaky přestupku

6. Žalobkyně vyslovila pochybnost, že ve spise nejsou přesvědčivé důkazy, které by prokázaly jednání vykazující znaky konkrétního přestupku. Je-li měření rychlosti prováděno způsobem, který je zcela závislý jen na technice, mají být důkazy natolik přesvědčivé, že jimi lze vyloučit jakýkoli jiný možný průběh skutkového děje. Jednalo by se tak například o situaci, kdy by došlo v daném úseku k umístění přenosné značky o vyšší povolené rychlosti nebo situace nenadálého předjíždění zrychlujícího vozidla.

Excesivní způsob výkonu pravomoci obce při provádění měření rychlosti

7. Žalobkyně namítla, že způsob výkonu pravomoci města Dvůr Králové nad Labem při provádění měření rychlosti v daném místě je zcela excesivní, a doplnila, že uvedené námitky se nelze zprostit odkazem na existenci všech „povolení“, jelikož existuje omezení vyplývající zejm. z ustanovení § 79a zákona o silničním provozu a dalších obecných právních norem, které brání výkonu veřejnoprávní moci excesivním způsobem.
8. Žalobkyně navrhla provést či doplnit dokazování obsahem správního spisu resp. důkazy v něm obsaženými, a to zejména těmi, které odvolací orgán pominul, resp. těmi, které vůbec v požadovaném rozsahu nehodnotil. Žalobkyně také krajskému soudu navrhla, aby si vyžádal od příslušného orgánu Policie ČR statistiku nehodovosti na předmětném měřeném úseku v obci Choustníkově Hradiště v časovém rozsahu, o kterém se zmiňovala ve svých podáních.
9. Ze shora uvedených důvodů je proto rozhodnutí žalovaného nezákonné a žalobkyně navrhla, aby krajský soud žalované rozhodnutí ze dne 26. 7. 2016, č. j. KUKHK-22517/DS/2016/SR zrušil.
10. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný konstatoval, že jsou v ní uvedeny shodné námitky, které žalobkyně uplatnila již v rámci odvolacího řízení, a proto odkázal na strany 12 až 17 napadeného rozhodnutí. Žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení, zopakoval podklady a dokumenty, které mají oporu ve správním spise a z nichž při rozhodování vycházel, a uvedl, že se všemi námitkami zabíral dostatečně již v odůvodnění rozhodnutí. Žalovaný taktéž upozornil na skutečnost, že k pořizování záznamů byl zřízen zcela automatizovaný technický systém, jehož podmínky měření byly popsány taktéž již v žalovaném rozhodnutí.
11. Kromě toho žalovaný znovu upozornil na to, že ve správním řízení byl bez pochybností zjištěn provozovatel vozidla, který má dle ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu zajistit, aby byly při použití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, zároveň nebyl zjištěn žádný z liberačních důvodů podle ustanovení § 125f odst. 5 písm. a) a b) zákona o silničním provozu a žalobkyně se takového důvodu ani v průběhu řízení nedovolávala. Zároveň měla žalobkyně možnost uplatnit své právo ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť byla správním orgánem vyrozuměna o ukončení dokazování a současně jí byla dána možnost se seznámit se spisovým materiálem. Taktéž byla obeznámena dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu ohledně dokazování mimo ústní jednání, z něhož byl následně vyhotoven protokol. Žalovaný shledal postup správního orgánu v souladu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9As 139/2015.

12. K žalobní námitce účasti soukromoprávního subjektu na měření žalovaný uvedl, že jedinými subjekty, které mohou za platného právního stavu podle § 79a zákona o silničním provozu měřit rychlost vozidel na pozemních komunikacích, je Policie České republiky a obecní policie; ta za podmínky součinnosti s Policií České republiky a jen na místech policií určených. Zákon zde fakticky výslovným zmíněním povinné součinnosti pouze zdůrazňuje obecnou zásadu spolupráce obecní policie s Policií ČR, jak je zakotvena v ustanovení § 1 odst. 3 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, takže přímá účast příslušníka Policie ČR při takovém měření rychlosti není nutná. Smyslem požadavku na součinnost je zajistit účinnou koordinaci plnění úkolů obecní a státní policie. Součinnost lze chápat např. jako vytipování míst s velkým výskytem překračování povolených rychlostí, ve výběru vhodných stanovišť pro měření. V případě pořizování záznamu automatickým technickým systémem je obecní policie povinna podle ustanovení § 24b zákona o obecní policii vhodným způsobem uveřejnit informace o zřízení tohoto systému.
13. Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné a odpovídající zjištěným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání, proto navrhnul žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), a to bez nařízení jednání dle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s., když k takovému postupu udělila žalobkyně i žalovaný souhlas postupem dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.
15. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření) ze dne 22. 7. 2015, v němž je zaznamenáno, že dne 13. 6. 2015 ve 13:08:16 hod bylo automatizovaným technickým prostředkem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0007, zjištěno, že v obci Choustníkově Hradiště, na silnici I/37, směr Trutnov, blíže neustanovený řidič při řízení motorového vozidla registrační značky x překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci o více než 20 km/h. Dále je zde uvedeno: rychlost naměřená – 73 km/h, rychlost – odchylka radaru 70 km/h a rychlost povolená 50 km/h. Na základě uvedeného oznámení vydal správní orgán I. stupně dne 17. 8. 2015 výzvu, kterou žalobkyni vyzval k zaplacení určené částky ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Na tuto výzvu žalobkyně nereagovala. Následně zaslal žalobkyni výzvu k podání vysvětlení (ze dne 22. 9. 2015). Žalobkyně na výzvu nereagovala.
16. Dne 20. 1. 2016 vyhotovil správní orgán I. stupně záznam o odložení věci ve smyslu ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1900 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), v němž uvedl, že nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
17. Dále ze správního spisu vyplynulo, že dne 20. 1. 2016 vydal správní orgán I. stupně příkaz k uhrazení pokuty v částce 2.500 Kč a náklady řízení v paušálně stanovené výši 1.000 Kč, proti němuž podala žalobkyně dne 26. 1. 2016 odpor. Ve správním spise je

také založena karta předmětného vozidla, fotodokumentace přestupku, ověřovací list č. 8012-OL-70076-15 silničního rychloměru SYDO Traffic Velocity s platností do 15. 3. 2016, veřejnoprávní smlouva mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště č. KTÚ/VERJ-2013/590, rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013 o udělení souhlasu s uzavřením zmíněné veřejnoprávní smlouvy o výkonu některých úkolů městské policie, výpis z usnesení zastupitelstva obce Choustníkovo Hradiště ze dne 7. 6. 2013 a vyjádření Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu ze dne 31. 12. 2014 k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel včetně přílohy (lokality pro nasazení represivního kamerového systému).

18. Dne 21. 3. 2016 zaslal správní orgán I. stupně vyrozumění o pokračování správního řízení po podaném odporu proti příkazu, vyrozumění o provedení důkazů mimo ústní jednání a poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, a to v termínu 12. 4. 2016 v 10:00 hodin a žalobkyně byla také obeznámena s tím, kdy se může případně i v jiném čase osobně dostavit k seznámení se spisovým materiálem a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Dne 12. 4. 2016 proběhlo dokazování mimo ústní jednání, o čemž byl sepsán protokol, žalobkyně se k němu nedostavila.
19. Dne 18. 4. 2016 zaslala žalobkyně vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, v němž apelovala na správní orgán, aby řádně a jednoznačně průkazným způsobem vyhodnotil, zda vůbec došlo k uvedenému přestupku a zda ten naplňuje též jeho materiální stránku. Doplnila také, že z předmětných fotografií, které mají prokazovat spáchání přestupku, není dostatečně zřejmé, kde byly fotografie pořízeny a kde bylo dopravní značení, od něhož se odvíjí údajné přestupkové jednání. Žalobkyně uzavřela své vyjádření tím, že úsekové měření v obci Choustníkovo Hradiště patří zjevně mezi případy tzv. „byznysu obcí“, jelikož kromě dalšího neslouží ke zvýšení bezpečnosti v obci, ale k dosažení zisku a značeného vylepšení obecního rozpočtu.
20. Dne 9. 5. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. ODP/39474-2016/jal, 27335-2015/jal, jímž žalobkyni uznal vinnou ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, kterého se měla dopustit tím, že jako provozovatel vozidla registrační značky x nezajistila, aby byly při užití jí provozovaného vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když
 - dne 13. 6. 2015 v 13:08:16 hod., na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37, směr Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“ a IS 12b „Konec obce“, řidič uvedeného motorového vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, kdy mu byla automatizovaným technickým prostředkem naměřena rychlost jízdy 73 km/hod., tj. po odečtení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h skutečná rychlost jízdy 70 km/hod., čímž měl porušit ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustit se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.

21. Za to byla žalobkyni uložena pokuta 2.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
22. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou týkající se excesivního způsobu výkonu pravomoci obce při provádění měření rychlosti, jelikož tuto námitku žalobkyně považovala za zásadní. Krajský soud tuto námitku shledal zcela irrelevantní v této věci, a to z následujících důvodů.
23. Krajský soud vycházel z podkladů založených ve správním spise, a to: smlouvy o nájmu zařízení a o poskytování služeb ze dne 2. 12. 2013 uzavřené mezi společnostmi GEMOS CZ, spol. s r. o., coby pronajímatelem a městem Dvůr Králové nad Labem coby nájemcem, včetně příloh této smlouvy, zápisu ze zasedání Zastupitelstva obce Choustníkovo Hradiště ze dne 21. 11. 2012, veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště ze dne 12. 6. 2013 i rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013.
24. Právě z rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013 je patrné, že veřejnoprávní smlouva mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště ze dne 12. 6. 2013 byla schválena nejen usnesením Zastupitelstva města Dvůr Králové nad Labem č. Z/409/2013-18.ZM bod 1. 1. ze dne 6. 6. 2013, ale i usnesením obce Choustníkovo Hradiště ze dne 29. 5. 2013. Uzavření dané veřejnoprávní smlouvy bylo tak v souladu s ustanovením § 63 odst. 1 a 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů a ustanovení § 3a zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů. Veřejnoprávní smlouva byla uzavřena ve veřejném zájmu a v souladu s právními předpisy. Taktéž obsah smlouvy o nájmu zařízení a o poskytování služeb ze dne 2. 12. 2013 uzavřené mezi společnostmi GEMOS CZ, spol. s r. o., coby pronajímatelem, a městem Dvůr Králové nad Labem, coby nájemcem, nijak nepotvrzuje obavu žalobkyně, že měření rychlosti v daném úseku postrádá bezpečnostně preventivní funkci a že je motivováno jinými cíli. Dle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu je Policie ČR a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených Policií ČR, přitom postupuje v součinnosti s ní. Z obsahu shora uvedeného je zřejmé, že domněnka žalobkyně (navíc ničím nepodložená), že by na měření rychlosti v obci Choustníkovo Hradiště mělo město Dvůr Králové nad Labem jiný, než bezpečnostně preventivní zájem, je lichá. Nutno tedy konstatovat, že správními orgány bylo postupováno zcela zákonným způsobem.

Nezákonnost napadeného rozhodnutí

25. Žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí vůbec nereaguje na konkrétní odvolací důvody uvedené v podání ze dne 21. 6. 2016, a upozorňovala na dle jejího názoru zcela obecné pasáže na stranách 12 až 17 tohoto rozhodnutí. K tomu dále namítla, že kromě citace některých faktů a důkazů vztahujících se k tomuto řízení, není uvedeno nic k projednávané věci. Při zodpovězení této námítky přitom soud vycházel z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, která uvádí, že: „V odůvodnění správního rozhodnutí nemusí být vždy obsažen podrobný obsah provedeného důkazu; rozhodné jsou konkrétní okolnosti případu (např. do jaké míry je to zapotřebí se zřetelem na rozpory v jednotlivých důkazech, na námítky účastníka řízení apod.). Správní orgán však musí v

odůvodnění bezpodmínečně uvést, z kterých důkazů vycházel (§ 47 odst. 3 správního řádu).“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2005, č. j. 2 As 18/2004-68; veškerá judikatura Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozhodnutí je dostupná na www.nssoud.cz). Krajský soud má za to, že rozhodnutí obsahuje veškeré obligatorní náležitosti, žalovaný se se všemi odvolacími námitkami vypořádal dostatečně a z jeho úvah je zřetelné, z jakého skutkového stavu vyvozoval konkrétní skutkovou podstatu správního deliktu i z jakého důvodu byla žalobkyni vyměřena pokuta ve stanovené výši. Tato námitka žalobkyně přitom byla vznesena ve zcela obecné rovině, ani neuvedla, jaké další vysvětlení nebo objasnění dané skutečnosti očekávala. Krajský soud považuje za dostatečné, pokud žalovaným uvedl v odůvodnění fakta a důkazy, které jsou pro daný případ relevantní a mají dostatečnou oporu ve správním spise, která činí situaci jasnou a ničím nezpochybněnou, přičemž jeho reakci na odvolací námitky považuje v daném případě za dostatečnou. Nutno dodat, že povinnost posoudit všechny odvolací námitky neznamena povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci odvolatele a tu obsáhle vyvracet.

Nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku

26. V další námitce žalobkyně uvedla, že správní orgán nečinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se *„právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“*. Odstavce 2 až 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Dle odstavce 4 zmíněného ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou správní delikt projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
27. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45). Na prvním místě je tedy odpovědnost za přestupek, což vyplývá i z ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Zcela jasným primárním úmyslem zákonodárce právní úpravy správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu *„...je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem, resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu povinnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21). *„Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie.“* (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46).

28. Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecni úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud
- a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,
 - b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a
 - c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.
29. Výzva provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 silničního zákona).
30. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřené pomocí automatických technických prostředků bez obsluhy a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení, nebo nereagoval na výzvu k podání vysvětlení, správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla dle ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. K účelu úpravy, která byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., se Nejvyšší správní soud vyjádřil v již zmíněném rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21.
31. Dle krajského soudu tak správní orgán učinil potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Jestliže žalobkyně nyní tvrdí, že neměla možnost určit, kdo vozidlo řídil kvůli tomu, že osobu řidiče nerozeznala z fotografií, jde o námitku zcela účelovou. Jen těžko lze uvěřit, že žalobkyně jako provozovatelka vozidla nevěděla, kdo s jejím vozidlem disponuje. Správní orgány nejsou povinny činit rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku (srov. např.

rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35 nebo ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016-17). Jen v případě, pokud mají správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, tak jen v tom případě se o to musí pokusit. O takovou situaci však nešlo, neboť správní orgán žádnou indicií, která by vedla k identifikaci řidiče, nedisponoval.

32. Další významnou skutečností pro zahájení řízení o správním deliktu v dané věci bylo, že dle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích správní orgán věc odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Vzhledem k tomu, že správní orgán nezjistil u přestupku do šedesáti dnů ode dne, kdy se o něm dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, jež by byla řidičem vozidla, a ani od žalobkyně jako provozovatelky vozidla žádnou informaci neobdržel, nezbylo, než věc ve smyslu citovaného ustanovení odložit. To také učinil záznamem o odložení věci. Jiný postup, než zahájení řízení o správním deliktu, nebyl vzhledem k uvedenému možný.
33. Krajský soud uzavírá, že z pohledu splnění základní podmínky pro zahájení řízení s provozovatelem vozidla ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, tj. že řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla bylo zahájeno poté, co byly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, považuje postup správních orgánů vzhledem k uvedeným skutečnostem za zcela dostatečný.

Vady řízení – jednání vykazující znaky konkrétního přestupku

34. Ze spisové dokumentace je zřejmé, že žalovaný přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí v plném rozsahu. K žalobním námitkám uvedl, že z přestupkového spisu vyplývá, že skutková zjištění byla provedena tak, že nebylo pochybnosti o způsobu spáchání přestupku, a z podkladů shromážděných ve spise tak mohl prvostupňový správní orgán vycházet, neboť tyto nebudily pochybnosti, ani se nejevily rozpornými.
35. Je třeba konstatovat, že jestliže byly okolnosti vztahující se k měření rychlosti v zásadě dostatečně a obvyklým způsobem zdokumentovány a žalobkyně je chtěla zpochybnit, měla kromě pouhé hypotetické pochybnosti o tom, zda nebyla umístěna v měřeném úseku přenosná značka o vyšší povolené rychlosti či zda se nejednalo o předjíždění nenadále zrychlujícího vozidla apod. nabídnout k tomu relevantní tvrzení či uvést, na jakém základě se některá z jí nabízených situací měla stát. To však neučinila, pouze zcela obecně proklamovala, že důkazy v řízení, které je závislé na technice, musejí být dostatečně přesvědčivé. Je pravdou, že skutkový stav musí být správními orgány zjištěn tak, aby nebylo pochybnosti o tom, že se daný přestupek stal, a mohl zahájit řízení ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán však není povinen vyvracet všechny hypotetické pochybnosti a prokazovat negativní skutečnosti, tj. že nebyla umístěna v měřeném úseku přenosná značka o vyšší povolené rychlosti nebo že se nejednalo o předjíždění nenadále zrychlujícího vozidla apod. Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (zásada oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy (srov. § 52 správního řádu). Opačný postup by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení by musel správní orgán dokazovat, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (k

tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).

36. Krajský soud tedy uzavírá, že záznam pořízený silničním radarovým rychloměrem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, dokumentuje dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrný typ, tovární označení vozidla a registrační značka. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu k danému měřidlu. Správní orgány braly v potaz záznam o měření ze dne 22. 7. 2015, ke kterému byla doložena fotodokumentace, která taktéž obsahovala záznam automatizovaně naměřených informací. Všechny tyto listiny jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tak přisvědčil žalovanému v tom, že takto zjištěný skutkový stav byl dostatečný a nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti.
37. K návrhu žalobkyně na doplnění dokazování obsahem správního spisu lze dodat, že při soudním přezkumu soud vždy vychází z údajů a listin ve správním spise založených, nejedná se však o dokazování ve smyslu ustanovení § 52 s. ř. s. Provedení důkazu vyžádáním statistik nehodovosti v daném místě pak krajský soud shledal zcela nadbytečným. Provádění dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích je v kompetenci Policie ČR a statistika nehodovosti v předmětném úseku není pro posouzení spáchání předmětného přestupku nijak relevantní.
38. S ohledem na shora uvedené musel krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
39. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalovaný, proto by měl nárok na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. proti žalobkyni, která úspěch ve věci neměla. Krajský soud však nezjistil, že by žalovanému nějaké náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 23. dubna 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu